

Sygn. akt II CSK 324/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa R. N.

przeciwko L. L.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez powoda R. N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości prawne, które nasunęły się sądowi odwoławczemu przy rozpoznawaniu apelacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Tezę, iż w sprawie występuje tego rodzaju kwestia prawna, uznać należy za zasadną wtedy, gdy nie została ona jeszcze rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy

lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c.

Skarżący wskazał na następujące istotne, jego zdaniem, zagadnienie prawne: czy przy zastosowaniu art. 24 k.c. w przypadku naruszenia dóbr osobistych poprzez wywołanie rozstroju zdrowia psychicznego ocena dokonywanych naruszeń nastąpić musi bezwzględnie i w każdych okolicznościach w oderwaniu od stanu psychicznego osoby pokrzywdzonej, czy też badanie dokonywanych naruszeń następować musi każdorazowo w odniesieniu do warunków konkretnej sprawy i może nastąpić w oparciu o subiektywne reakcje poszkodowanego wówczas, gdy powołani biegli z dziedziny psychiatrii lub psychologii nakazują odwoływać się wyłącznie do subiektywnych reakcji poszkodowanego. Drugie zagadnienie prawne dotyczy tego, czy odpowiada prawu przeprowadzenie oceny materiału dowodowego bez szczegółowego wyjaśnienia przyczyn i podstaw pominięcia mocy dowodowej dokumentu urzędowego.

Przedstawione powyżej kwestie nie stanowią zagadnień prawnych w przedstawionym wyżej rozumieniu - istotnych dla rozstrzygnięcia sporu i pozostających w związku z podstawami skargi, lecz o ogólniejszym znaczeniu dla rozwoju prawa cywilnego, wykraczającym poza ramy niniejszej sprawy i stąd wymagających wypowiedzi Sądu Najwyższego. Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy bowiem rozumieć problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżący nie tyle wskazuje na pojawiające się poważne trudności z interpretacją przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych w skardze kasacyjnej, ile kwestionuje w istocie ocenę dowodów

i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, co jest niedopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., maskując jedynie te zastrzeżenia zarzutami naruszenia prawa materialnego. Wbrew także tezie zawartej w drugim zagadnieniu prawnym Sąd Apelacyjny uwzględnił w swoich ustaleniach fakt ukarania pozwanej za wykroczenie i dokonał oceny w świetle art. 11 k.p.c. dokumentu urzędowego w postaci tego wyroku (por. k. 10 uzasadnienia).

Skarżący wskazał także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący nie wykazał jednak jednoznacznej i dającej się dostrzec natychmiast, już w trakcie lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jego widocznej prima vista wadliwości.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.